

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

↻ Şair Eşref ↻ Cevat Akkanat ↻ Tacettin Şimşek ↻ Cahit Can ↻ Melahat Özçoban
↻ Yasin Şen ↻ Halit Yıldırım ↻ Mulla Nasreddin ↻ Ali Kemal Yiğit
↻ M. Nihat Malkoç ↻ Mehmet Pektaş ↻ Ziya Nurdan ↻ Mehmet Osmanoğlu
↻ Mehmet Aluç ↻ Salman Kapanoğlu ↻ Şahmurat Çılgısız ↻ Sebahattin Karadaş
↻ Zekeriya Çakabey ↻ Mehmet Baş ↻ Tayyib Atmaca ↻ Âşık Serdari

39. Sayı Mayıs 2021

◆ Mehmet Pektaş

Tam Kapanma

Genç korona virüs Cavit, üzerinde yaşadığı vakanın ölmesiyle birlikte son anda kendini hastaneden dışarı attı. Kafasını giriş kapısının yanındaki çöp kovasına çarparak durabildi. Sersemlemişti. Hemen toparlanıp oradan uzaklaştı, bahçedeki banklardan birisinin üzerine oturdu. Baştan aşağı ter içindeydi, derin derin nefes alıp veriyordu. Olayın şokunu üzerinden atamamıştı. Otomatik kapının her açılışında tekrar hastaneye düşme korkusuyla yerinden sıçırıyordu. Orada rahat edemedi, arka taraftaki ağaçların kuytusunda, gece karanlığında görünmeyeceği bir yere geçti.

“Ne sıcaktı öyle! İçeride biraz daha dursam ben de ölüp gidecektim. Ucuz kurtuldum.” diye kendi kendine söylendi. Serin hava Cavit’i kendine getirmişti. Ağacın altına uzanıp ellerini başının altına koydu, bacak bacak üstüne attı. Olup biteni artık daha iyi yorumlayabiliyordu.

“Ulan tam da her şey yolundaydı. Ekmek elden, su gölden geçinip gidiyordum. Ne vardı sanki şu adamın üstünde bu kadar uzun kalacak. Adam ateşlenince iyice mayıştım. Ambulans gelince yerimden kalkamadım, kendimi hastanede buldum. Haftada, on beşte bir, yer değiştirip dursam bunlar başıma gelmeyecekti. Gül gibi geçinip gidecektim. Ah aptal Cavit ah! El ne yapıyorsa aynısını yapsana. Wuhan’da da yedin aynı haltı. Marifetmiş gibi herkesten önce sen çıktın memleketten.”

Cavit, her ne kadar hastaneye düştüğü için kendine kızsada ölümünden döndüğü için mutluydu. İçeride tam da uykuya dalmak üzereydi. Yeniden uyku bastırdı, esnemeye başladı. Çok geçmeden uykuya daldı. Sabah güneş ışıkları yüzüne vurunca uyandı. Ayağa kalkıp gerindi. Hastaneye doğru ters bir bakış attıktan sonra kışk deyip tükürdü. “Alın hastanenizi başınıza çalın!” diyerek hastane bahçesinden çıktı, yol boyu yürümeye başladı. Bir taraftan da kendi kendine söyleniyordu:

“İyi oldu şu hastaneden kurtulduğum. Kaç haftadır, otur otur sıkıldım. Oh dünya varmış.” Cavit, bir saat kadar yürüdüktan sonra yoruldu. Biraz soluklanmak için yol kenarındaki parka oturdu. Etrafta tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Ortalıkta ne insan ne de bir virüs vardı. Tüm işyerleri de kapalıydı. Yoldan tek tük araçlar geçiyordu o kadar. İstemsizce sol kolunu kaldırıp bileğine baktı:

“Tüh be saat de içeride kalmış!” dedi. Sonra birden telaşlandı:

“Lan yoksa telefonu da mı unuttum? Hah neyse telefon buradaymış.” Cavit, telefonundan saate baktı, saat 9’a geliyordu:

“Daha erken tabii. Pazar günü insanlar uyuyor dur.” Telefonunu tekrar cebine sokarken:

“Ulan pazar demişken uzun zamandır pazara gitmiyorum. Bugün bir semt pazarına gideyim de gönlüme göre birilerine bulaşayım.” dedi. Sonra bu fikri beğenmedi:

“Yok yav ne yapacağım pazarda! Pazara fakir, fukara en fazla orta direk gelir. AVM’ye gideyim en iyisi. Zenginlerle takılayım.” Bu fikri de beğenmedi:

“Yok yok AVM’ye girmek zor olur. Güvenlik, müvenlik sıkıntı. İşin yoksa bir de HES kodu al. En iyisi düğün... Hem epeydir eğlenmiyorum. Yoğun bakımda kapandım kaldım.” Bunları söylerken aklına daha başka bir şey geldi.

“Eğlence merkezleri açıldı mı acaba? Açılmıştır, açılmıştır. Tamam, bugün âlemlere akıyorum yihuu!” Cavit’in eli önce coşkuyla havaya kalktı, sonra da karnına gitti:

“Ama önce karnımı doyurayım.” Yerinden kalkıp karnını doyuracağı bir yer aramaya başladı. Saatlerce yürümesine rağmen hiçbir yer bulamadı. Açık olan birkaç yerin kapısında ise “Sadece paket servis” yazıyordu. Bitkin halde bir kaldırıma çöktü:

“Bu işte bir tuhaflık var. Normalde buralar kum gibi insan ve virüs kaynar. Ne insan var ne de virüs. Saat kaç oldu acaba?” Saate bakmak için telefonunu çıkardı. Öğlen olmuştu. Etrafına bakınırken az ilerde esmer tenli, sakallı iki virüs gördü. İkisi de kafalarına sarık benzeri kırmızı birer başlık takmıştı. Kendi aralarında tartışır gibi bir halleri vardı. Cavit, önce yerinden kalkıp virüslerin yanına gitmeye yeltendi, sonra tiplerini beğenmediğinden vazgeçti. Kafasını başka yöne çevirdi. Çok geçmeden virüsler onu fark edip birbirlerine gösterdiler. Cavit, göz ucuyla virüslerin kendisine doğru geldiğini görünce kafasını iyice çevirdi. Virüsler Cavit’in yanına gelince ellerini parmak uçları yukarı gelecek şekilde göğüs hizasında birleştirip hafif eğilerek:

“Namaste” dediler. Cavit duymamazlıktan geldi. Virüsler tekrar:

“Namaste” deyip Cavit’in omzuna dokundular. Cavit, ister istemez dönmek zorunda kaldı.

“Ne diyorsunuz oğlum ne namazı?” dedi. Virüsler: “Bharatey, İndian, Hindu...” deyip ona bir şeyler anlatmaya çalışıyorlardı. Cavit’inse canı zaten burnundaydı:

“Yok Hindu. Türkçe var, Çince var.” deyip onları başından savmak istedi. Virüsler ısrarla bir şeyler anlatmaya devam edince Cavit “Bunlar herhalde namaz kılanlara bulaşmak için camiye soruyorlar.” diye düşündü. İlerideki minareyi göstererek:

“Namaz orada.” deyip karşıyı işaret etti. Virüsler yine ellerini göğüs hizasında birleştirdiler. Güler yüzle:

“Shukriya!” deyip uzaklaştılar. Cavit, arkadan:

“Ulan koca şehirde topu topu iki virüs görebildim. Onların da ne dedikleri belli değil. Haydi diyelim insanlar virüse bir çare buldu, virüsler yok oldu. İnsanlar nereye gitti? Haydi diyelim virüsler insanları yok etti. O zaman virüsler nerede? En iyisi arkadaşları arayıp birinin yanına kapağı atmak. Böyle olursa ne karnımı doyurabileceğim ne de kalacak yer bulabileceğim.” dedi. Telefonunu çıkarıp rehberine göz attı. Önüne ilk gelen Cahit oldu. Telefon uzun uzun çalmasına rağmen cevap veren olmadı. Bunun üzerine Ferit’i aradı. Telefonun ikinci çalışından sonra Ferit’in sesi duyuldu: “Alo.”

“Ferit naber?”

“İyidir kanka. Bodrum’dayım, eğleniyorum.”

“Bodrum mu, ne yapıyorsun kanka orada?”

“Oğlum tam kapanma oldu ya biz de Bodrum’a geldik.”

“Ne tam kapanması?”

“Ohoo senin dünyadan haberin yok. Bayram sonuna kadar sokağa çıkma yasağı var. Millet şehri terk etti, tatil bölgelerine veya memleketine gitti. Neyse kanka ben seni sonra ararım, burası iyice kalabalıklaştı, biraz keyfini çıkarayım.”

Cavit, bu defa Hamit’i aradı. Hamit’in sesi yerine telefonda çok yüksek bir dans müziği geliyordu. Cavit, telefonu kapatıp Raşit’i aradı. Raşit’in telefonu iyi çekmiyor, sesi bir gelip bir gidiyordu. Cavit buna rağmen onunla konuşmaya çalıştı:

“Raşit, beni duyuyor musun, neredesin?”

“Ula Cavit sen mi... Yayladayım ula yayladayım!”

“Ne yaylası?”

“Yayla deyirum sağa yayla.”

“Yayla mı?”

“Ula uşağum anlamay misin yaylaya celduk!”

“Ne işin var yaylada?”

“Tam kapanma olunca biz de bir yaylaya... Burası insan kaynayı. Horon... Kemeñçe... Sen... dıt dıt dıt” Telefon kapanmıştı. Cavit tekrar aradığında telefona ulaşamıyordu. Bu defa Sabit’i aradı.

“Alo”

“Alo, nasılsın Sabit!”

“Eyilük saluk, sen nasısın, çıkdun mu hastaneden?”

“Çıktım ama pek iyi değilim. Neredesin?”

“Tam kapanma olunca köye geldük. Burda kapanma neyin yok. Neden aradun?”

“Buralardaysan ziyaretine gelecektim.”

“Delü müsün? Şehirde her yer kapalı. Sen de git bir yerlere.” Cavit, Sabit’ten sonra Sacide’yi aradı.

“Sacide naber kız?”

“Bomba gibiyim Cavit, yazlıktayım. Bu tatil çok iyi oldu. Sen nerelerdesin? Ege’de mi yoksa Akdeniz’de mi?”

“Ben mi? Ben şey... Ben seni sonra arayayım.”

Cavit’in morali iyice bozulmuştu. Sait’i aradı.

“Oo Cavit 19, naber koçum?”

“Bırak şimdi boş muhabbeti Sait. Neredesin?”

“Villadayım kardeşim, havuz başında tatil yapıyorum. Sen nerelere kaçtın?”

“Ben bir yere kaçamadım. Sokakta kaldım. Tam kapanmadan falan haberim yoktu.”

“Atla gel kardeşim, burada ortam süper.”

“Nasıl geleyim Sait? Her yer kapalı.”

“Otogara veya havaalanına bir bak kardeşim bu taraflara gelen olursa...”

“Tamam Sait tamam. Sana iyi tatiller.”

Cavit, bu defa da Seyit’i arayıp direk lafa girdi.

“Neredesin Seyit?”

“Çeşme’deyim Cavit’im. E bir senedir yorulduk. Tatil bizim de hakkımız değil mi?”

“Ulan bana niye haber vermediniz?”

“Ne bileyim oğlum? Sen hastanede değil miydin?”

“Dün gece çıktım.”

“Valla gelebilirsen gel bu taraflara. Orada kimse kalmadı. Sıkıntıdan patlarsın.”

“Sıkıntıdan değil ama açlıktan patlayabilirim.”

Cavit, son bir umutla Vahit’i aradı.

“Vahit ne olur bir yere gitmedim, buralardayım, de.”

“Kafayı mı yedin oğlum kimse kalmadı ki? Ben niye kalayım.”

Cavit neredeyse rehberindeki tüm virüsleri aradı. Virüsler tam kapanmayla birlikte tatil beldelelerine, otellere, köylere akın etmişti. Cavit, kara kara ne yapacağını düşünürken camiye yönlendirdiği virüslerin öfkeli bir şekilde kendisine doğru geldiklerini gördü. Tekrar bir diyaloga girmeye niyeti yoktu. Yerinden kalktığı gibi hızlı adımlarla uzaklaşırken telefonu çaldı. Arayan biraz önce telefona cevap vermeyen Cahit’ti:

“Buro kaç dakikadır arıyorum, meşgulsün. Nap-tın çıktın mı hastaneden?”

“Çıktım, çıktım.”

“Bundan sonra daha dikkatli olursun herhalde. Hayırdır neden aramıştın?”

“Hiç öylesine aradım. Kim bilir şimdi sen de hangi turistik şehirdesin?”

“Yok baba İstanbul’dayım, bir yere gitmedim.”

“Tam kapandın yani...”

“Kapandım kapanmasına ama Boğaz’da bir yalıya kapandım. Görsen burada ortam harika. Herkes Ege’ye, Akdeniz’e kaçtı, ben iyi ki burada kalmışım. Sabah akşam parti var. Her taraf insan dolu. Birini bırakıp öbürüne bulaşıyorum.” Cavit’in ağzının suyu akmaya başlamıştı.

“Gerçekten mi?”

“Vallahi billahi! Hem buradakiler bırak maske takmayı, bizim varlığımıza bile inanmıyorlar. Virüs tamamen uydurma diyorlar.”

“Deme! Peki ya mesafe?”

“Oğlum güldürme beni ne mesafesi! Ayıptır söylemesi mesafe sıfır. Herkes kucak kucağa.” Cavit’in ağzı kulaklarındaydı:

“Konum at kanka, ben de geliyorum.”